

Büşra Şahin

- şiirler -

Yayın Tarihi:

25.05.2017

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ben...

Gözyaşları duyuyorum.
Sancılı bir melodi yayılıyor bedenden ruhun derinliklerine,
Şayıklayışlar eşliğinde şarkılar söylüyorum,
İçimde düzmece bir korku...
Ne olduğu belirsiz bir varlık üzerime çöküyor olanca ağırlığıyla,
Bir zehir gibi içime akıtıyor tutkularını.
Dünya parmaklarımın ucunda dönüyor,
Güneş gözlerimde kutsal bir ışık huzmesine dönüşüyor,
Bakmaktan çekinerek sımsıkı kapatmaya çalışıyorum gözlerimi,
Ağaçlar korkarak kovuklarına çekiliyorlar.
Ne acı,
Benim kendimden nasıl korktuğumu bilmiyorlar,
Ve ben,
Kendimi bir pandomim sanatçısı gibi görüyorum.
Gülüşler,
Ağlayışlar ve yalvarışlar duyuyorum.
Öldüğü yerde zamanın katili olarak yargılanıyorum!
Tüm düşüncelerimi çıkarıp us'umdan asıyorlar,
Bense hiç birşey söyleyemiyorum.
Oysa çoktan öldürmüşlerdi zamanı ama ne çıkar!
Zamanın olmadığı yerde, düşüncelerin önemi yok zaten..
Bunu bilmiyor zavallılar.
Henüz doğmamış bir bebeğin çığlıkları yırtıyor geceyi,
Yoldan birer birer toplayamadan ümitlerimi.
Asılacak ben olsam bile buna fırsatınız olmayacak,
Ve
Dönüşümde kimse beni karşılamayacak,
Kimbilir!
Belki ben cevaplayacağım tüm sorularınızı,
Ve
Yanılığlarınızın aralanmamış kapılarını.
Olmayacak bahçelerime, vermediğiniz huzurdan mı? tüm bu savaş..
Yoksa! ?
Yenilgilerin son çabaları mı?
Ve ben
Yolda beraber yürüyorum yalnızlığımla.
Soğuk gecenin ıssız ve yalnız çığlıklarını geçerek girdim eve,
Işığı yakmadan uzandım yatağa,
Üzerimdekileri çıkarmamış,
Ayakkabılarım yatağı çamurlamasın diye dışarıda bırakmıştım ayaklarımı,
Birden duydum, şiddetle kapının vurulduğunu.
Kalkıp açmaya içimde bir üşenti,
Ama açmalıydım
Emindim ki yalnız ve üşüyen biriydi..
Ve kapı,
Şiddetle çalıyordu.
Kalktım açtım,
Ve karşımda yine BENİM..

(İstanbul, 11/05/1998)

Büşra Şahin

Çılgın..AŞK..

Çılgın bir kuş dolaşıyor başımda, ruhumu istiyor belki, belkide tanımadığım bedenimi. İsteksizce bir kurtuluş düşünüyorum. Bozuk para bulabilsem yazı tura atardım ölüm ile yaşam arasında kararsız bir çılgılık gibi. ÇILGIN! KAPAT GÖZLERİNİ, ÖP BENİ VAZGEÇEMEM ARTIK. Yeniden yaşamak istiyorum, Bir esirlik yaşama karşı ve sana tutkum sınırsız. Gözkapaklarıma çöken ağırlık korkutuyor beni. Bir teslimiyetin belirtisi yaşama karşı ya da ölüme karşı kim bilebilir ki.. Yaşam ile ölüm arasındaki o gizemli farkı. Bir Çeşit Gizem var ellerinde saklı, dokununca öldüren bir dudak değmesiyle yaşama döndüren.

ÇILGIN! KAPAT GÖZLERİNİ ÖP BENİ VAZGEÇEMEM ARTIK. Hırçın, dalgaların kapladığı bedenim yok olmak üzere, kurtulmak için çaba harcamayacağım boğulmak istiyorum gözbebeklerinde. Okyanusların oğlu mu senin adın? Sarıldıkça bedenime sarıldığım. Küçük bir kuşun kanatlarında uçuyor AŞK. Yükseliyor, yükseldikçe gururla bakıyor etrafa. Kanatlarındaki o büyü yaşıyor ölürcesine yaşa ve gagasının ucunda taşıyor sihiri, Göklere yükseldikçe büyüyen, iki dudak arasından dökülürken ' SEVİYORUM '

İstanbul, 11/03/1997

Büşra Şahin

Düş Bitti..

Düş'sün..
Zaman zaman kabus'a dönüşen
Ve
Ağlayarak uyandığım en güzel uykumdan.

Uyandığında bitendir düş.
duygularımı yaktım,yandım,
Bir düş'ün bekleme salonunda.

Öfkem; tüm aldanışlarıma.
Affetmeyeceğim kendimi zamanın hiç bir yerinde.
Bütün imgeleri savurarak maviye(sonsuzluğa) ,
İnkâr edeceğim tüm sevdiklerimi... belkide kendimi.

Düş bitti!
ve şimdi zaman,
alacakaranlık kuşağı.

(İstanbul, 13 / 09 / 2004)

Büşra Şahin

Düşler

Sessizliğime yalnızlık bulaştı, yalnızlığım sessiz.

Gerçek dışı düşler kuruyorum, gözlerimi kapatınca. Hep kapalı kalsın istiyorum gözlerimi.

Düşlerim sonsuz. Gökyüzünde ki yıldızları tuvalin üzerine işlemek istiyorum. Yıldızlar benim olsun, onlara dilediğimce dokunabileyim. Ya da kendimi gökyüzünde, yıldızların üzerinde sek sek oynarken çizmek istiyorum. Ne hoş olur du..

Anlamsız düşler kuruyorum. Kendimi var edebilmek için, kendimi aşabilmek için.

Anlamli olmaları gerekmiyor.. Gözlerimi kapasam, bir denizin kıyısındaayım, dalgalar ayaklarıma vuruyorlar, Ay denizin üzerine düşmüş, dalgalar ayaklarımla birlikte ay'a vuruyorlar. Hiç bir ses yok. Dalgalar sessiz sessiz kumtanecikleriyle oynuyorlar bir yandan.

Bir balık vuruyor dalgalarla birlikte kıyıya, yorgun,mutsuz, kimsesiz.. Telaşla denize bırakıveriyorum yeniden, bakıyorum arkasından korkum biraz dinıyor, içim rahatlıyor balık denizde olmalı.

Anlamsız düşler kuruyorum dedim ya!

Birini düşünüyorum arada bir, tanımıyorum, zaten kendisini tanımama izin vermiyor.çünkü, düş'ümde bir türlü yüzü belirrmiyor. Sadece bir düş, gizli bir imge. Benim en güzel imgem. Sevmeliyim onu, ellerini tutmalıyım, ay denize düşmüşken dans etmeliyim dalgaların üzerinde sessiz. Dalgaların sessizliğine eşlik etmeli yüreğimin sesi. Yüreğim atmalı, öylesine değil, öylesine değil, yüreğim ağzımdan çıkacakmış gibi atmalı. Kendi içimde yarattığım bir müziğe eşlik etmeli benimle, bilinen tüm müziklerden farklı. İçimde ki o müziği duymalı ve eşlik etmeli dansıma. Her gün yeni sözler yazmalı bıkmadan, usanmadan.

Anlamsız düşler kuruyorum dedim ya! Aşk böyle olmalı, korkmasam...

Gözlerimi kapasam....

Karşımda tuval, boya ve fırça kullanmadan çiziyorum gökyüzünü, hüznü..Sonbaharda bir kuş göç ediyor uzaklara, hep merak ederim giderken geride bıraktıklarına üzülrler mi, yoksa bu onlar için doğal mıdır. Hep ayrılık mı vardır, alışmışlar mıdır... Belki ufakta olsa hüznlenirler ve gagalarının ucunda taşırılar yüreklerini ordan oraya. Göçmen kuş kaybolurken mavilikle, küçük bir çocuk ağlar gitme...Göçmen kuşlar bir gün geri dönerler, dönerler de bulurlarmı bıraktıklarını bıraktıkları o yerde, bıraktıkları şekilde? .

şirlerin vurgunu, kelimelerin yorgunu..

Anlamsız düşler kuruyorum dedim ya..! Bir düş'müşüm ben...Kendi düşlerinde yiten..

(İstanbul, 09/02/2004)

Büşra Şahin

Düşler 2

Gözlerini kapat ve hayal kurmaya başla. Senin hayallerinde benimkiler gibi sınırsız olabilir mi? Kendi sınırlarımın dışında hayallerime sınır koymadım. İçimden dışıma çağlayanlar akıtabilirim, meleklerle dans edebilirim, şeytana pabucunu ters giydirebilirim. Kurduğun hayallerden bahset bana biraz. Neler düşünürsün gözlerini kapattığında? Uçabilirmisin bulutların üzerine, bulutların üzerinde sevişebilirmisin? Seni yakacağını bildiğin halde korkmadan öpebilirmisin güneşi?

Yüreğimi çıkartıp göçmen bir kuşa verdim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Göçmen kuş gittiği gibi döner mi bilmem. Ama yüreğim onda olduğu sürece kalbimin sıcaklığını hissedecek.

Gökyüzüne baktığında dilek tuttuğun kayan bir yıldız olabilirim. Güneşe tutunup pencereye gelebilirim bir sabah son kez. İçeriye süzülüp ısıtabilirim yüzünü ama sen bilmezsin.

Mezarlardan fısıltılar geliyor. Ölüler ayaklanmış sevgisizlikten, ilgisizlikten, unutulmuşluktan ki en yorgun yürek bile yenik düşer bir yerlerde sevgiye.

Ben yenilmeyi hiç sevmem.

Şimdi gitmeliyim..
Kayıp düşler adasını bulmalıyım..

(İstanbul, 12/02/2004)

Büşra Şahin

Hüzündür Yüreğim

Hüzündür Yüreğim,
Sararan yapraklar gibi dökülürüm,
Sohbahar gelince ölürüm.
Ve sonra yine canlanır yüreğim içim ısınır
ilkbahar olurum.
Adımın ilk harfını atarım,
adım bahar olur birden,
yeşillenirim.
Bir sarmasık olur
dolanırım bir ağaç gövdesine,
sımsıkı ve en güzel dostum olur.
Yerimde duramaz uçmak isterim,
rüzgara fısıldarım adını,
dalımdan kopup süzülürüm
bile bile göze alarak solmayı.
Olduğum yerde kışı beklerim,
Şimeşk olur çıkarım,
bazen duygulanır
bulut olur ağlarım,
yağmur olurum damla damla
düşerim gözpınarlarından
gözyaşı olurum dudaklarda.
Bir sevgi sözcüğü olurum dillerde
diyar diyar dolaşırım.
Uçsuz bucaksız çöllerde
Leyla olurum, mecnun olurum,
bir kum tanesi olurum, su olurum sevgiyle.
Gün gelir güneş olurum ışıldar yüreğim,
bir baska gün güneşi tutmak isterim
elimi uzatsam avuçlarımda.
Rüya olur dalarım gecelere.
Ve BEN HAYAL OLURUM HERŞEYİMLE...

(2001)

Büşra Şahin

İmge

Duyamıyorum sesini,
Gecenin koluna taktığı adam..
Solmuş ortancalar ülkesindesin sen şimdi.
Bense kayıp düşler adasını arayan bir imgeyim yalnız(ca) .
Gecenin sessizliğini dinle, karanfil gülüşler yok artık.
Hiç bir ifadesi yok yalan bakışların.
Sonsuz, en kötüsü amaçsız yaşamaktır
Yalan sevişmelerden arta kalan,
Küçük bir imge.
Boşver sen,
Anlaşılmayan cümleler kur,
Küçük imgeleri savur.

05/10/2004

Büşra Şahin

Kabus

Yalnızlığın boşluğunda darmadağan gece. UYUYAMIYORUM. Uyusam binlerce, milyonlarca kere yuvarlanacağım boşluktan, midemde garip bir kasılmayla, yüreğim hoplayacak. Belkide çıkıverecek ağzımdan korkuyla. KORKUYORUM! Rüyalarımından. Ya Rüya iken birden bire gerçeğe dönüşüverirlerse. Bir iblis çıkarda o leş gibi ağzıyla beni öperse ve binlerce koluyla beni sararda kurtulamazsam. Ya binlerce güzel kokulu çiçeğin bulunduğu bir yerde bulup kendimi kaybettiğim bir anda onların çiçekler değil de binlerce solucan'a dönüştüğünü görürsem. Büyüleyici bir müziğin, etkisiyle dans ederken kendimi tamtamların arasında bulursam. UYUYAMIYORUM! KORKUYORUM!

Yeni doğan bir bebeğin çığlıkları yırtıyor geceği. Yeni bir yaşama veda ediyor sanki, merhaba diyecekken. Kötü bir düş gibi. Uyanık kalmak için düşünüyorum düşlerimi. Hayallerimi bozuyorum ve usta bir inşaat işçisi gibi yeniden kuruyorum. Tamam ama daha iyi olmalıydı kaygısıyla bir Tilki kafasıyla değiştiriyorum. Acımak Yok! . Yeniden... Yeniden... Bir tırpanla boşaltarak beynimi dümdüz getmek istiyorum. Korkusuz bir dünya ve güzel hayaller ekmek için.

Büşra Şahin

Kanayan Avularımla..Kendime Sarıldım...

İimdeki tm sevgiye rağmen,
Ellerimle iterken seni kendimden,
Kanayan avularımla,
Kendime sarıldım...

Şimdi lmek zamanıydı..
lmek ve.....
Bu dayanılmaz gelen,
Acıyı hissetmemek....

Yarım yamalak dşlerdi benimkisi,
Başı sonu olmayan..
Dşlerde yalan oldu..
Sende...
Yalan...

Kanayan avularımla,
Kendime sarıldım...

09/11/2005

ஐ ๑ KЄ diş (@) ๑ ஐ

Büşra Şahin

Melek

Sevecen bir Tanrı dokunuyor,
Dudaklarıyla suya.
Yalnızlığın seslerinde,
Çıldırmanın operası.
Ağaçların dalları,
Kuşların çığlıkları,
Deniz kızının eşliğinde Vivaldi..
Ey! Melek ölümsüz olan değilmiydin sen?
Neden bu gözyaşı?
Vivaldi,
Tutuşturuyor seni...

(İstanbul, 15/05/1998)

Büşra Şahin

Ölüm ve Düşlerim

Ölüm dansı yapıyor düşler
Ölümün ülkesinde
Umutları Yok artık
Suda boğulan,
Hayalleri yok artık
olmayacak, olmayan
Adı ölüm olan yalnızlık
Ve sonunda
Boğulacaksın bir damla gözyaşında
Bir bir kurşuna dizeceğim anıları,
Ama ölmeyecek,
Ölümün ülkesinde bile
Belkide ' VAROLMA' alışkanlığı..
Yüreğimi Seviyorum
Senin, gözbebeklerinde yiten gözlerimi de
Her gün
Zaman dolduğunda
Ölüm dansı yapar düşlerim
Ölümün ülkesinde,
Düşlerimi bıçaklayan
Katilin düşleri gibi...
İstanbul, 12/03/1994
Büşra Şahin

Ruhumda..

Bir aŗađı
bir yukarı
dolaşıyorum tel kafeste,
beni neden tıktılar burayağ
ne zaman geldimđ
Bu masum bakışlı cüceler de kimđ

Tek başıma ne yaparım ben burda,
kurtulmalıyım ama elimi bile
kıpırtadamıyorum kurtulmak için,
sesim çıkmıyor
imdat istemek için,
kimsiniz diye haykırıyorum
ama duymuyorlar.

Sesim.... Sesime ne olduđ
Bana bir kađıt kalem verin
yazmak istiyorummmmmmmmm....

Bakmayın yüzüme,
hepiniz
hepiniz
masum çocuk gözleriyle
bakıyorsunuz,
dayanamıyorum buna.

Biliyorum Kahretsin!

02/03/2011

Büşra Şahin

Sen Yoksun...

Sen yoksun...

Uzun zaman oldu sen yoksun, ben farkında olmadan gitmişsin. Gitme diyemeden ben, yüreğini alıp uzaklara gitmişsin. O yüzden bu yalnızlık, bu terkedilmişlik o yüzden. Bunu farkettiğimden beri yaralarım kanıyor. Yalnızlık hiç böylesine sessiz olmadı, her zaman kalabalıktı, gürültülüydü ama yalnızlıktı işte. Sen gittiğinden beri öylesine sessiz.

Hayat insanı bir tuhaf yapıyor. Yaşadıkça öğreniyorum acıların boyutlarını. Hangi sorunun daha çok acı verdiğini, hangi kaybın yakıp yıktığını, yavaş yavaş yokettiğini şimdi daha iyi anlıyorum büyüyorum belki de. İçimde bir yerlerde saklanan o küçük çocuk yavaş yavaş ölüyor hissediyorum. Bir süre sonra kanımı zehirleyecek ve beni de yanında götürecektir.

Hayatta en çok seni sevdim ben. Ya da öylemi zannettim acaba? Bilemiyorum. Belki de en çok seni sevdim diyerek haksızlık ettim etrafımda ki insanlara, kırdım, üzdüm. Ama bugün bile bu gerçeği biliyorum ben en çok seni sevdim. Ve sen buna karşılık, benim sevgime rağmen kendini aldın gittin. Herşey yalan.. herşey düzmece. Gelecek, geçmişle dalga geçiyor gözümün önünde, sonra ikisi bir olup kahkahalarla gülüyorlar bana. Onlar gülmüş ne çıkar ben gülüyorum kendime. İçimde ki o çocuğu geçmişte kalan şimdi geleceğe yürümek istemiyor benimle.

İçimde ki o masumiyeti ne zaman yitirdiğimi hatırlayamıyorum. Uzun zamandır değersizim kendime. Zaman hep bir kaç adım önde, ne kadar uğraşsam da önüne geçemeyeceğim ve hep önde gidecek koşar adım. Günün bir yerinde bir yerde zamanı yakalayabilmeyi çok isterdim ve Sarılıp boğazına öldürmeyi zamanı.

Uzunca bir süredir görebildiğim az sayıda insanı gözlemliyorum. Öylesine yalanlar ki.. Gülümsemeleri, sevgileri, saygıları hiç biri içten değil. İnsanlar gülüyor ama gözlerinde ışık yok, insanlar seviyorum diyor ama gözleri bakmıyor, içten sarılmıyor, sıcaklık yaymıyor etrafına.. Her şey bir oyun.Sanki her birimiz bir tiyatro perdesinden fırlamışız ve bize sunulan bir oyununu replikler ve hareketlerimizle acemice oynuyoruz, senaryodan hiç sapmadan. Acemice oynuyoruz, usta oyuncular her hareketine ve kelimeye duygu ve anlam yükleyebilirler. O yüzden bizler acemi oyuncularız hayat tiyatrosunun. Tabi ki bence.

Yoldan geçen bir tanıdık, ya da bir telefon görüşmesinde adet yerini bulsun diye sarfedilen "iyiyim" kelimesinin yerine beklide aklımızdan,

- Mutsuzum, bu hayat beni boğuyor. İlgisizlikten sıkıldım, sevgisizlikten sıkıldım, ilgi istiyorum, sevgi istiyorum birazcık ta şefkat bende insanım. İnsanca düşünmek, duyumsamak, duymak, görmek, görülmek, sevmek, sevim, sevişmek, ağlamak, gülmek, delirmek, dans etmek, ölmek istiyorum.....

Diye cevap vermek geçiyor. Ama bu kadar açık sözlü olamayız, belki de kendimize bile bu kadar açık sözlü olmadık hiçbir zaman.

Sahte canımlamalardan bıktım artık, Ismarlama sevgilerden de..

Aşk'ın aslında ne olduğu üzerine epeyce düşündüm. Bir zamanlar aşk'ı benim gibi yaşamamıştır kimse. Eminim ki benim gibi düşünen çok olmuştur. Aşk hasretle, özlemle, kavuşamamak, ulaşamamakla beslenir. Nankörlük bizimkisi biraz, kavuşulamayan her gün aşk büyür, büyür içimize sığmaz, boğulacak gibi oluruz, ölecek gibi neredeyse. Kollarında olsam ve ölsam. Arabeksvari bir yaklaşım biraz ama

gerçekte aşk böyle birşey, belli bir mantığı yok aramak boşuna. Aşk böyle yaşanmalı ama kavuşulamamalı. Bir araya geldiğin vakit öldürürsün aşk'ı. Tüketirsin, harcarsın ve sonunda hiç birşey kalmaz. Aşk uçup gitmiştir yüreğinden farkedersin bir gün ve içinde büyük bir boşluk olur. Dayanılmaz bir boşluk ve nedenlerini sorgulamaya başlarsın. Nasıl böylesine çabuk tüketebildiğini. Aşk giderken ufacık bir iz bırakır kalbinin üzerinde onun adına sevgi der.

Sevgi yüce bir duygu. Seversin bilirsin o orada, onu seviyorsun. Su içmeyi, uyumayı, yemek yemeği, gezmeyi, yürümeyi sevdiğin gibi. Anneni, babanı, çocuğunu sevdiğin gibi.

Herhangi birşey gibi. Evliliklerinin gümüş yılında, bronz yılında ya da altın yılında olan çiftlere sorduğunda aşk bitti ama birbirimize sevgi ve saygımız var derler. Evet evliliğin temel taşları bunlar, olmazsa olmazları. Ama Aşk neden uçup gitsin ki...

Basit aslında cevabını bulmuştum ben, hasret bittiğinde, kavuşulduğunda, inanılmaz bir hızla tüketiyoruz aşk'ı hiç düşünmeden. Ve o artık benim dediğimizde bitiyor aşk. En güzel aşklar kavuşulamayanlardır.

Ve Alışkanlık;

Doğamızda var olan bir duygu. Herşeye çarçabuk alışverişiyoruz. En kötüsü bir sigara tiryakisi gibi aşkım dediğimiz insana alışıyoruz. Bir ilişkide alışkanlık bence en berbat olanı. Bütün alışkanlıklar kötü değildir zaten. Alıştığın vakit anlayamazsın gerçek duygularının ne olduğunu. Bu tespiti şöyle ıspatlayabilirim, sigarayı sevmiyorum, içmek istemiyorum ama öyle alıştım ki bırakamıyorum. En basit haliyle ya da düz mantık denilebilir böyle anlatabiliyorum bunu kendime.

Dağıldım gittim yine cümlelerin içinde. Bazı anlamsız, bazı anlamlı bu sana kalmış artık. Ben en çok sana aşk'ım dedim, ben en çok seni sevdim.

Ama sen ben farketmeden gittin, Aşk'ını da aldın dur diyemedim, Alışkanlığını bıraktın. Belki bir gün dönersin. Dönerken aşk'ını da getir yoksa sende gelme.

28/01/2004
imgeseL

Büşra Şahin

Sensiz Yaşıyorum Geceyi

Sensiz yaşıyorum geceyi.

Bir karabasan gibi,

Üstüme çöküyor yokluğun.

Sessizliğin ılık nefesi,

Dudaklarımda...

Ruhumu okşayan bir ney sesi,

Uzaklardan...

Karanlık Ruhlar eşlik ediyor,

İblis'in dansına,

Yaşlı bir kaplanını ağızda,

Hayal Kurguları,

Rüyalarım yasaklı çıkmazlarda.

Yalnızlık sevgiye muhtaç,

Kollarımda...

SENSİZ YAŞIYORUM GECEYİ...

Büşra Şahin

Son Veda

ALACAKARANLIĞA GÖMÜP BEDENİMİ,
CIRCIRBÖCEKLERİNİN SESİNİ DİNLİYORUM.

YALNIZLIK DENİLEN MELUN
KANATSIZ BİR KUŞ GÖZÜMDE
UYKUDA GÜZEL DÜŞÜNCEM
ÇAKILTAŞI RÜYALARIM
GİDİYOR SEVDİĞİM
VEDA EDEMEDEN

İstanbul, 05/03/1997

Büşra Şahin

Sun

Yalnız Penceremde, boşluğun gözleri.

Belirsiz bir günüşiğı aynalarda

Çürüyen, Periler ülkesinde

Karanlığın sezgisi güçlüdür:

Bir yılan dokundu,

Diliyle gözlerime.

Doğum sancıları, içinde.

Bu doğmayan güneşle

Yak ellerimi,

Bir tasın içinde

SUN

Tanrılarına,

Selam! Günüşiğı

Işılt Saçlarımı...

İstanbul, 29/12/1995

Büşra Şahin

Zehir

Adımlarım sıklaştıkça ardıma bakmaya korkuyorum. Çok yakın gibi görünen fakat çok uzakta olan bir ışığa yetişmeliyim. Kendimi buna zorunlu hissediyorum, nedensizce. Ne kadar da çok özlemişim ılık yağan yağmurun altında koşmayı. Su birikintilerinden ayaklarımı şaplatarak geçiyorum ve bu bana büyük bir haz veriyor. Çocukluğuma özlemim belkide.

Gecenin bir yarısı, bir kıpırtı. Sen varsın tüm benliğimle, bedenimle karşımda oturduğunu görüyorum. Bana gülümsüyorsun fakat ben mutluluk duymuyorum bundan. Gözlerindeki pırıltılar yerine kararsızlık görüyorum. Verebildi miç sana verdiklerimi? Yüreğim acıyor, ellerime sıcak kanım bulaşıyor, Sen öylece Seyrediyorsun beni, elinden hiç birşey gelmiyor değil miç Yazık! Bari ışığı yakala yabilseydim tutabilseydim ellerimle, yüreğime gömebilseydim.

Düşünmekten başka ne yapıyorum ki! Aklımdan hiç çıkmıyor ifadesizliğinin ağırlığında eziliyorum. Bir taşın altına koyupta başımı ezsem bile çıkmayacaksın, rahatsız değil miç Arsız bir bit gibi kanımı emerek besleniyorsun. Benim yavaş yavaş eridiğimi görmek mutlu ediyor seni. Ne oldu sana dayanamazdın bile gözlerimde bir damla görmeye. Yağmur bile değmesin isterdin yanaklarıma, oysa şimdi gözlerim çukurlarında bir ALEV. Dayanacak gücüm kalmadı artık, Sarılmak istiyorum DENİZE.

Çılgın bir sokak çalgıcısının ezgileri dolduruyor odayı, iki hayal'in dansını izliyorum birbirine karışmış ruhları...müziğin eşliğinde daha da karışıyorlar birbirlerine, hangisi erkek hangisi kadın. Bende karışıyorum onlara, kendi etrafımda bir hayalle dans ediyorum, ellerimden kaçacakmış gibi ürkeğim. Müzik sustuğunda kendimi yakalıyorum bir ipin ucunda sallanırken. Ne yapıyorum ben deli miyimç yoksa. Hiç kimse yok nerede o birbirine sıkıca tutunmuş kırık bir dalda sallanan iki yaprak.. Çılgın bir rüzgar esmiş besbelli koparıp atmış her birini bir tarafa. Ağlamak istiyorum! Bir kenara gömülüp çılgıncasına ağlamak ama hayırrrr..ağlamayacağım. Zaten yağmur yağıyor iliklerime kadar üşüyorum.

Damarlarımda kanım donuyor

Bir kadeh bir şey içmeliyim..

Yıllanmış bir şarap aldatıcılığında bir zehir buldum

Bardakta ne kadar da güzel duruyor, HEP ORDA KAL...

Artık tanımıyorum güneşi, belki bir gün gelecek ve yine günecek gözlerim, şimdi uyumak istiyorum bir kenara kıvrılıp. Rüyamda güneşi göreceğim ışınların beni yakana dek karşımda duracağım, yeniden tanıyacağım seni, Alevinde yanacağım.

İstanbul, 13/07/1998

Büşra Şahin